

[Alfred Jensen.]

ning, så kunne jeg godt få arbejde; man må også lytte til dem, der dag efter dag går til kontrolstedet, og de siger, at det er dem, der går mestrene under øjne, der hele tiden får lov til at arbejde. Hvordan kommer så den rankryggede mand til sin ret?

Det er det, vi skal se på her. Hvis det var således, at der blev mere arbejde efter dette forslag, havde jeg ikke noget imod at gå ind på tanken, men jeg tror ikke, der bliver en snus mere arbejde. Det, der er sket, er, at man forfordeler dem, der har gået længst arbejdsløse, dem, der har mest brug for en rimelig fortjeneste. Nu har vi fået en hel del tal for, hvor mange der har været henvist til arbejde; det kunne være lysteligt at høre lidt om det. Man skal imidlertid også hæfte sig ved den kendsgerning, at der i januar måned var 1 900 færre beskæftigede ved slige foranstaltninger end året forud i januar måned. Det kan naturligvis gå lidt op og ned. Arbejdsløsheden har faktisk været større end sædvanlig, og der burde have været henvist flere til sådanne foranstaltninger. Derfor mener jeg ikke, at det er tilstrækkeligt, at man kommer med forslag om ændringer af disse bestemmelser i lovgivningen.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen sagde, at vi jo ikke har beskæftiget os med omfanget af disse foranstaltninger og heller ikke med arbejdstiden. Nu ved jeg ikke, hvorfor arbejdstiden blev nævnt. Jeg hørte det, og jeg tager det frem her, fordi det forekommer mig, at det er lidt urimeligt at tage det op; hvis det er næste etape, at man skal have arbejdstiden sat ned, så at de, der skal henvises, skal gå med $\frac{3}{4}$ ugeløn, så er det jo ikke beskæftigelse, så er det et spørgsmål om at få de arbejdsløse, jeg havde nær sagt fra asken i ilden — det vil jeg ikke sige; selvfølgelig har de mere på nedsat arbejdstid, men det er ikke en rimelig løsning at sætte folk på en lavere fortjeneste ved beskæftigelse end den, der normalt gives efter overenskomsterne. Derfor forekommer det mig, at man burde sætte ind på at få mere arbejde frem.

Jeg hørte også med interesse på det ærede medlem hr. Poul Thomsens udtalelser om det urimelige i, at folk, der havde 80 dages ledighed, ikke kunne blive henvist, og det kunne ske, at de ikke kunne tage nogle få

dages arbejde. Bare det ærede medlem hr. Poul Thomsen dog havde haft sine øren åbne den dag, da både det ærede medlem hr. Peter Ravn og jeg talte om disse problemer i forbindelse med brændselshjælpen; men da var tilsyneladende ørerne lukket — munden var i hvert fald — og ved afstemningen havde det ærede medlem slet ikke sans for de betragtninger, vi gjorde gældende. Jeg forstår, man nu begynder at finde ud af, at der er problemer her, og noget af det positive ved denne behandling er vel, at vi fremefter kan se noget mere fordomsfrit på forholdene omkring brændselshjælpen og huslejhjælpen. Vil man ikke det, giver jeg ikke noget for den barmhjertighed, der her lægges for dagen, for den koster ikke en rød øre, men den betyder, at de, der er dårligst stillet, får deres vanskeligheder forøget fremefter og ikke har chance for at få beskæftigelse.

Jeg hørte med tilfredshed ministerens betragtninger, og forstod jeg ham ret, da han talte om aldersgrænsen, var det hans mening, at 60 års grænsen ikke burde opretholdes, men forhøjes; den skal vel op til 67 år, og det er jeg glad for at høre, for nu har jeg i flere år bokset — ikke her fra talerstolen — men med ministre og embedsmænd for at få en ændring i arbejdsløshedsloven, fordi man her opretholder 60 års grænsen og ikke vil være med til at gå op til 65 år, til trods for at den medfører urimeligheder. Jeg har nævnt over for ministeriet, at en murer, som blev invalid, men genhervredt sin arbejdskraft, i mellemtiden var blevet så gammel, at han var kommet ud af arbejdsløsheds-kassen og ikke kunne få arbejdsløshedsunderstøttelse fremefter. Jeg vil håbe, de betragtninger, der er gjort gældende angående denne regel om aldersgrænsen, også vil blive gjort gældende, for så vidt angår arbejdsløshedsloven, så ministerens kollega vil komme med et forslag om, at man hæver aldersgrænsen også for medlemsskab i arbejdsløsheds-kassen.

Betragtningerne om værkstedshuse og meget andet kan naturligvis have interesse, men jeg mener ikke, at det er her, der skal sættes ind; det forekommer mig så sandelig, at ministeren og regeringen har langt, langt større muligheder end de her antydede. Vi har vejfondsmillionerne; da vi nu nærmer os den 1. april, vil jeg tro, der er henlagt